

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Γαμβέττας προς την κ. Α. Λ...

Λατρεμένη μου κι αγαπημένη μου, φεύγω σε λίγες στιγμές από τη Γένοβα και θέλω να σου στείλω μία

τελευταία επιστολή μου από την ύπνοση αυτή πολιτεία. Έξανα σήμερα ένα στενό περιλατό ο δια τα μέρα, τα οποία είχαμε έπισκεφθεί μαζί, για να νοιώσω σαν όνειρο τη γλυκειά παράσθησι πώς βίωσας ακόμα κοντά μου και για να ξαναζήσω τις έντυποιές που είχαμε αίσθανει με μία καρδιά κι α' δυό μας. Υπάρχει μέσα σ' αυτές τις ανακλήσεις του παρελθόντος κάποια συγκίνησι γλυκειά και τρυφερή συγχώρησι, που κάνει την καρδιά να φρωγίζεται από αγάπη κι από λαχτάρα...

Φεύγω από δω ευχαριστημένος κι εύτυχιος, γιατί ξέρω πως έχει τον θάνατο θα βίωσι μία μουσική φωνή, την οποία μου έχεις προτομάσει σου...

Α! Μινόν, πόσο σ' αγαπώ και πόσο είσαι άξια της αγάπης μου... Μαζουά σου, δεν συλλογίζομαι τίποτε άλλο παρ'ά τα θέα χαρισμά σου, και τα μάτια μου πλημμυρίζουν από δάκρυα, καθώς σκέφτομαι για χριστοτή φορά πόσο η τύχη δείχτηκε καλοφροσύνη σε μένα, τοποθετώντας σε στο δρόμο μου... Ως τώρα είχα αναζητήσει την εύτυχια στη θρησκεία, στη μελέτη, στη σοφία, μα στο βάθος όλων αυτών ύπαρχε κάποια πλάνη και ματαίωσι... Τώρα όμως καταλαβαίνω πως η πραγματική εύτυχια βρίσκεται μόνο στον έρωτα και πως η μόνη γυναίκα που είναι άξια της μεγαλύτερης αγάπης είναι σύ... Λικόσ σου για πάντα.

Του ίδιου προς την ίδια.

Λατρεμένη μου, Δεν υπάρχε μεγαλύτερη εύτυχια από τ'ό να βρισκόμαστε μαζί. Η ψυχής μας, φαίνεται, ήταν πλασμένες για να εννοθούν. Ο έρωσ σου είνε τ'ό όνειρο που έλασαν για την αγάπη οι μεγαλύτεροι ποιητά των αιώνων.

Εσύ μονάχα, ανάμεσα σ' όλες τις γυναίκες, μπόρεσες να μ' άνηφοσής στί: άπροσέγγιστες κορυφές του μεγάλου πάθος, τόσο που κάθε άλλο αίσθημα ούβει μέσα μου μπροστά στην αγάπη σου. Κι' όμως, παρ' όλο τ'ό πάθος μου, η άγάπη μου είνε άγνή και άδολή, όπως άγνή και άδολή είνε η καρδιά σου... Σ' αγαπώ όπως οι άγγι λατρεύοντ τ'ό Θεό, σαν ένα πνεύμα άγιο... Μα αυτό δεν θά μ' έμποδίση να σωριαστώ μπροστά στα πόδια σου και να σε οφείσω στην αγκαλιά μου, ένώνοντας τα χείλη σου με τα δικά μου, όταν θάρθής άφρο τ'ό άτόγευμα, όπως συμφωνήσαμε, να μ' έπισκεφθής.

Του ίδιου προς την ίδια.

Έλαβα τ'ό γοητευτικό σου γραμματάκι και σπεύδω να σ' απαντήζον καθόλου, ή μιά ήταν εκπαιστροτηνική, έν'ό ή άλλη είνε εδιμουργική. Μα, μολονότι άπεχθάνομαι τις μάχες, λατρεύω τις νίκες. Και, παρ' όλο τ'ό θέσ τ'ό πλάθος μου, έχω νιώσει μέσ' στην καρδιά ένα βουκό στο Θεό από τ'ής Δέξης και τ'ό Θανάτου, τ'ό Ναυτολέοντα!

Εκάντ'α λαπόν των Έδισον και παρθέλα τη φροσιγογία του με τη φροσιγογία του Ξερόσιου της Άγίας Έλένης.

Έντομετάδ, ό έκκοφαντικός θόρυβος των μηχανών, ή έκτυπλωτική ταχύτης των ένναλλαγών του φωτός, έκαναν τ'ό μυαλό μου να στρογγυλώσ... Και, ξεχνώντας που βρισκόμουν, στριχτήρα με όλο μου τ'ό βάρος σ' ένα έλασρόν κιγκλιδίωμα που με χώριζε άπ' την άδυσσο, χωρίς να έχω καμιά συναισθησι του τρομερού κινδύνου... Πρίν όμως συνείλω, ό Έδισον μ' άρπαξε και με τράβηξε στο δίπλω δωματίο, όπου μ' έγκατέστησε και με πούληθ'όνα. Έχει, όταν συνήλα, μου έξήγησε πως είχα κερσινεί από ύληγο...

Άφρο μου έκανε την τιμή να μ'ο δείξη τις ανακαλύψεις του σχετικώς με τ'ό τηλεφώνο και με τ'ό φωνογράφο, ό Έδισον μου έδωσε τ'ό χέρι του και μ' όδήγησε στην τραπέζια, όπου βρήκα συγκεντρωμένη όλόκληρη την οικογένεια του.

Ήμουν πολύ κουρασμένη και τίμησα τ'ό σουπέ που παρτετέθη μ' έξαιρετική δουξί...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

σω... Η επιστολή μου ίσως θά σου φανή ότι άπρηξί τ'ό ίδια αίσθημα με τ'ή δική σου, μα μήπως κι' ή καρδιάς μας δεν κλείνουν μέσα την ίδια αγάπη... Κι' έγώ, αγαπημένη μου, ποτέ δεν σ' άγάπησα όσο σ' αγαπώ τώρα... Αυτό, άλλάσσει, θά τ'ό καταλαβαίνεις πολύ καλά από τις τρυλλές άναπομνήσεις μου και από την άγωνία που με κωφείει πολλές φορές για σένα... Όλα αυτά έχω την πηγή τους στην άπεραντη τρυφερότητα της καρδιάς μου για σένα, στην πόρα μου γιατί σε βλέπω να υποφέρεις και γιατί νοιώθω τ'όν έαστό μου άνάκωνο να σου ξαναδώσω τη χαρά και την ύβεια.

Όπόσο, όλη μου ή ύπαρξις είνε δική σου και ή ζωή μου κρέμεται άπ' τ'ή δική σου... Δεν μπορώ να υποφέρω την ιδέα, ότι ή γυναίκα στην οποία συγκεντρώσα όλη μου την αγάπη, όλη μου την περηφάνεια, όλο μου τ'ό πάθος, κάθε μου φιλοδοξία, κωφεί να υποφέρει, έστω και μιά στιγμή, έξ αίτιας μου.

Σε αγαπώ από τα τριόθαθα της ψυχής μου, σε αγαπώ με όλη μου την δύναμη, σε αγαπώ όπως δεν άγιάσσε κανείς άλλος ποτέ.

Άν βρισκόσουν κοντά μου, θά σε φιλοδοξώ με τέτοια περιπάθεια, ώστε θά καταλάβαινες πως είμαι δικός σου για πάντα...

Του ίδιου προς την ίδια.

Γλυκειά μου και λατρεμένη μου μαζουά, στέλνω όλόκληρη την καρδιά μου σε σένα, την άόνηγοτη συντροφισμά μου... Είνε δική σου, όπως δική σου είνε κι' όλόκληρη ή ζωή μου... Δεν έχω πειά άλλη φιλοδοξία, παρ'ά να κάνω ν' άνησι καλή τ'ό χαμόγελο στα χείλη σου και να λάμψουν τα μάτια σου από εύτυχια... Το νοιώθω — και αυτό θά είνε ό που γλυκόσ μου θρίαμβος — ότι ή πραγματοποίηση της φιλοδοξίας μου αυτής βρίσκεται σε καλό δρόμο και ότι με τ'ό πάθος μου και την τρυφερότητα μου θά νικήσω την σκληρή και άδολη εμμωμένη που έξασπασε άπάνω σου... Πιστέψε με, αγαπημένη μου... Ναι, θά φανώ π'ό δυνατόσ από την εμμωμένη σου κι' έτσι θά έξασφαλίσωμε την εδωμάσια μας, στο πείσμα όλων...

Τελειώνω γρήγορα τ'ό γράμμα μου, γιατί φεύγω από τ'ή στιγμή και πηγαίνω να γευματίσω στο σπίτι του Ρενάν, ό όποιος με προσκάλεσε έντελώς άποφύπτως... Είμαι όμως βέβασος πως, και' όλη τ'ή διάρκεια του γευματίου ή άνάμνησι σου δεν θά μ' άφήρη καθόλου κι' έτσι θά φαινόμαι άφροημένος, άν όχι ήλιθός, στα μάτια του μεγάλου αυτού σοφού.

Σου φίλό τ'ό λατρεμένα σου γεράσια.

Ο Έρρίκος 4ος προς την Γαβριέλλα ντ' Έσπερέ.

Καρδιά μου, χωρίς μου καρδιά! Ηρόθε σήμερα ή Βασιάν και μου έφερε την επιστολή σου, μέσ' στην οποία μου γράφεις πως μ' αγαπάς χιλίες φορές από μένα... Ά!... λές ψήματα, ψήματα, για τ'ά όποια θά δώσης λόγο μπρός στο Θεό... Άν έγραφεσ πως μ' αγαπάς χιλίες φορές λιγώτερο από μένα, τότε μόνο θά βρισκόσουν έν τάξει με την ήληθεια... Άν μ' αγατούσες τόσο πολύ, δεν θά έκανεσ να μου γράφης ένα όλόκληρο μήνα, τ'ή στιγμή που έξερεις πόση εύτυχια μου χαρίζεις κάθε σου γράμμα και πόσο δυστυχιώμενος γίνομαι, όταν δεν μου γράφεις...

Ά! Γαβριέλλα, Γαβριέλλα!... Γιατί θέλησεσ να φύγης από την Αθήν; Γιατί φοβήθηκεσ τους συκοφαντές και τους ραδιούργους, έν'ό έξερεις ότι ή δύναμη μου είνε τόση, ώστε κανένα από τ'α φαριμακρά λόγια τους δεν μπορεί να σε πτάσει... Άν αυτό γινόταν άλλωστε, τότε που ήταν ακόμα έδω ή τρυφερή Δικατερίνη των Μεδίκων, θά σε δικαιολογούσα... Μα τώρα, τί έχεις να φοβήθής;... Έκτός πειά άν φράσσει την άγάπη μου...

Σου στέλνω την καλύτερη μου μαζί μ' ένα έκατομμύριο φιλά!

Η δεσποινίς ντ'ε Ανωαί (ή κατόιν Μαντάμ ντ'ε Σταέλ) προς τον ίππότη ντ'ε Μεήλ.

Όχι, δεν μπορώ πειά να ζήσω χωρίς να σε βλέπω... Νόμίζα πως θά έβρισκα κάποιο στήμηγμα στην έλπίδα, μα κι' αυτή μ' έγκατέλειπε... Δεν μπορώ να υποφέρω πειά τ'ή ζωή μου... Είμαι άπλησιμένη... Τού κάκων χρησιμοκομιά κάθε τρόπο για να διασκεδάσω και ν' άπασχολήθω κάπως... Τιποτε δεν κατορθώνω... Όλα με βιάζουν, όλα με έν ανεπιπόρα, υποφέρω όλους τους πόνους που κωφούν να βασανίσουν μία καρδιά... Ό! πόσο θά σ' έλπιωουν ή έξερα πως υποφέρετε όσο κι' εγώ!... Όχι!... Δεν τ'ό θέλω καθόλου αυτό... Σας αγαπώ τόσο, ώστε προτιμώ να μ'ή μ' αγαπάτε παρ'ά να υποφέρετε τ'α μαρτύρια μου...

Μά τί άνοήσιες είν' αυτά που σ'α γράφο... Συγχωρήστε με... Είμαι όμως δικαιολογημένη γιατί μία ψυχή που την ταραξί ένα μεγάλο πάθος, δεν ξέρει πειά όστε τί θέλει, όστε τί σκέφτεται... Είμαι τόσο δυστυχιώμένη! Είμαι τόσο ερωτευμένη!...

